

значущість норм її поведінки, застосування відповідних засобів комунікативної діяльності.

Список використаних джерел:

1. Романенко М.І. Освіта як об'єкт соціально-філософського аналізу. Дніпропетровськ: Видавництво «Промінь», 1998. – 132 с.
2. Гітун Н.І. Філософія освіти: аналіз культуротворчої парадигми в освіті // Проблеми педагогічних технологій. – 2010. – № 2. – С. 70–77.
3. Загородня А.А. Генеза соціально-антропологічних ідей в українській філософії освіти і виховання (друга половина XIX століття). The 6th International scientific and practical conference «Eurasian scientific discussions», (July 3-5, 2022). Barca Academy Publishing, Barcelona, Spain. 2022. P. 151-152. <https://sci-conf.com.ua/vi-mezhdunarodnayanauchno-prakticheskaya-konferentsiya-eurasian-scientific-discussions-3-5-iyulya-2022-godabarselona-ispaniya-arhiv/>

Калачик Тарас Олександрович,

*Начальник відділення поліції № 1 Вінницького районного управління поліції
Головного управління поліції у Вінницькій області,
підполковник поліції (Україна)*

МІЖНАРОДНІ ПРАВОВІ СТАНДАРТИ ТОЛЕРАНТНОСТІ ТА ЇХ ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ В УКРАЇНІ

У світлі глобальних соціальних змін та міжнародної інтеграції, питання толерантності набуває особливої актуальності. Міжнародні правові стандарти, які спрямовані на забезпечення взаємної поваги та розуміння між людьми різних культур, етносів та релігій, відіграють ключову роль у формуванні сучасних демократичних суспільств. Україна, переживаючи період значних соціальних та політичних трансформацій, активно включається в процес адаптації та впровадження цих стандартів.

Міжнародні правові стандарти толерантності ґрунтуються на засадах гідності, рівності та взаємоповаги між всіма людьми, незалежно від їхньої національності, раси, віросповідання чи будь-яких інших відмінностей. Важливу роль у формулюванні цих принципів відіграють такі документи, як Всесвітня декларація прав людини, яка від самого свого прийняття в 1948 році стала основоположним документом у сфері прав людини, закликаючи до недискримінації та рівності перед законом [1]. На доповнення до неї, два великих Міжнародних пакти 1966 року – про громадянські та політичні права та про економічні, соціальні та культурні права – розширили рамки захисту основоположних свобод, включаючи свободу віросповідання, вираження думок, а також права на культурне та соціальне розвиток [2]. Окремою складовою є Конвенція про викорінення всіх форм дискримінації щодо жінок, яка була прийнята в 1979 році та спрямована на боротьбу з гендерною нерівністю та підтримку рівних прав жінок і чоловіків у всіх сферах життя.

На нашу думку, ці міжнародні документи є фундаментом для багатьох національних законодавств, спрямованих на захист прав людини та підтримку толерантності в різних країнах, створюючи правову основу для захисту основоположних свобод і принципів рівності.

В Україні імплементація міжнародних стандартів толерантності є ключовим елементом правової політики, спрямованої на забезпечення прав і свобод громадян згідно з глобальними нормами. Зусилля у цьому напрямку включають прийняття і адаптацію законів, які відповідають міжнародним вимогам, та створення інституційних механізмів для їх ефективного виконання. Значну роль відіграє закон «Про запобігання та протидію дискримінації в Україні», який став основою для боротьби з усіма формами дискримінації та сприяння рівності. Роль Уповноваженого Верховної Ради з прав людини стає все більш важливою, оскільки цей орган займається моніторингом стану дотримання прав і свобод в країні, включаючи права національних меншин і вразливих груп [3]. Діяльність Уповноваженого сприяє зміцненню правової освіти громадян і забезпеченню їх прав на судовий захист. На додаток до законодавчих ініціатив, значне місце

займають державні програми та проекти, спрямовані на підвищення обізнаності та культурну інтеграцію, які не тільки навчають толерантності, але й виховують повагу до культурної різноманітності. Такі ініціативи допомагають підвищити суспільну свідомість і сприяють формуванню відкритого та інклюзивного суспільства.

Проте, незважаючи на значні досягнення в адаптації міжнародних стандартів, Україна продовжує зіштовхуватися з викликами, які вимагають подальших зусиль, зокрема в плані ефективності виконання прийнятих законів та розширення обізнаності серед населення. Вдосконалення інституціональних механізмів та залучення широких верств населення до діалогу та співпраці є ключем до успішної інтеграції міжнародних норм у вітчизняну правову систему.

В процесі адаптації міжнародних стандартів толерантності Україна стикається з низкою викликів, які потребують систематичного підходу та комплексних рішень. Однією з основних проблем є прояви ксенофобії та расизму, що час від часу виникають у суспільстві. Це вимагає не тільки законодавчих змін, але й значних зусиль у сфері освіти та виховання, спрямованих на формування відкритості та прийняття культурної різноманітності. Іншим важливим аспектом є забезпечення ефективного виконання існуючих законів [3]. Нерідко виникають складнощі зі здійсненням контролю за дотриманням правил, передбачених законодавством, що призводить до порушень прав людини. Посилення механізмів моніторингу та відповідальності може допомогти вирішити цю проблему. Крім того, є потреба у збільшенні ресурсів для інституцій, що забезпечують захист прав людини. Це означає не лише фінансове забезпечення, але й підвищення кваліфікації працівників, що відповідають за цю сферу, та розвиток інфраструктури [3]. Перспективи подолання цих викликів лежать у площині розширення міжнародної співпраці та громадської участі. Важливим є залучення громадян до процесів прийняття рішень, що стосуються прав людини, та розбудова ефективних комунікацій між державою та громадськістю. Також важливо використовувати досвід міжнародних організацій, які мають успіх у впровадженні стандартів толерантності.

Ми вважаємо, що у подоланні зазначених викликів ключову роль відіграють освіта та культурна інтеграція, які можуть сприяти формуванню більш толерантного та відкритого суспільства. Прагнення до розширення правової освіти серед населення та зміцнення правової культури стануть надійною основою для майбутнього розвитку України у напрямку поваги до прав людини та міжнародних стандартів.

Отже, зусилля України у напрямку адаптації міжнародних правових стандартів толерантності підкреслюють її прагнення до створення справедливого, відкритого та інклюзивного суспільства. Цей шлях вимагає не тільки законодавчих ініціатив, але й активної участі громадян у процесах громадського діалогу та зміцнення культурної різноманітності. Подальше глибше впровадження міжнародних стандартів у національну правову систему є ключем до захисту прав кожної особи та зміцнення демократії. Зміцнення інституцій, що відповідають за захист прав людини, разом з ефективним моніторингом і виконанням законодавства, може сприяти подоланню існуючих викликів і відкрити нові можливості для розвитку. Розуміння та прийняття міжнародних норм толерантності не тільки збільшить соціальну гармонію, але й сприятиме економічному та культурному розвитку країни, забезпечуючи краще майбутнє для всіх її мешканців.

Список використаних джерел

1. Макарова О. П. Використання методу біосугестивної терапії в роботі з психосоматичними розладами. *Забезпечення психологічної допомоги в секторі безпеки та оборони України. МВС України. ДНДІ МВС України. Н.-д. лаб психол. забезп. Київ, 2023. С. 123-125.*

2. Макарова О. П. Теоретичні погляди вітчизняних науковців на вивчення професійної ідентичності. *Психологічні та педагогічні проблеми професійної освіти та патріотичного виховання персоналу системи МВС України. МВС України. Харків. 2019. С. 259 - 263.*

3. Макарова О. П. Феномен ідентичності в міждисциплінарному вимірі. *Психологічні та педагогічні проблеми професійної освіти та патріотичного виховання персоналу системи МВС України. МВС України. Харків. 2018. С. 251-253.*

Людмила Калініна,

*доктор педагогічних наук, професор,
вчений секретар Інституту педагогіки НАПН України (Україна)*

ЗНАЧЕННЯ ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНОЇ КОМУНІКАЦІЇ В РОЗБУДОВІ БАГАТОВЕКТОРНОГО ЛЮДИНОЦЕНТРИСТСЬКОГО ЗАКЛАДУ ОСВІТИ

Для України характерним є синкретичний багатовекторний розвиток суспільства, що розвивається як відкрите, громадянське, ринкове, «активне суспільство – конкурентне демократичне суспільство», цифрове, суспільство знань, і цей перелік можна продовжувати залежно від відомих дослідникам концепцій і теорій розвитку сучасного суспільства й окресленого ними предмета дослідження. Трансформоване сучасне суспільство в Україні, як багатовекторне, має багато назв відповідно до векторів його розвитку. Наразі саме трансформація сприяла формуванню активного суспільства, за висновками міжнародних економістів і політологів Дарона Аджемоглу і Джеймса Робінсона, авторів бестселера, у книзі «Чому нації занепадають [1]. Походження влади, багатства та бідності» відповідно до їх п'ятнадцятирічних досліджень у галузях історії, політології та економіки. Активне суспільство, яке вже сформувалось...між двома революціями, розглядається в ракурсі конкурентного демократичного суспільства зі свободами, «у межах набору політичних і економічних правил, сформульованих і ефективно підтримуваних як державою, так і громадянами» [1, с. 41]. Зрозуміло, що школа, як мінісуспільство, також розвивається багатовекторно й має багато назв, які збігаються з деякими назвами суспільств залежно від іманентно притаманних базисних процесів у них і характерних ознак